

Scopul lui Dumnezeu și efectele lui magnifice

Miercuri, 6 mai 2009 – Gili Cârstea

Dacă atunci când așternea pe papirus superba declarație din 66:1-2 ar fi înțeles Isaia consecințele ei directe, mâna i-ar fi tremurat de o așa profundă emoție încât nici n-ar mai fi reușit să o scrie corect. El formula acolo, în taina contopirii dintre divin și uman, dintre gândurile omului și gândul lui Dumnezeu, ecuația care urma să producă apariția marelui apostol Pavel.

Mărgăritarul a rămas ascuns sub molozul interpretărilor rabinice sute de ani. A zăcut acolo tăcut, neînțeles, nebăgat în seamă, inutil sutelor de generații ale poporului lui Dumnezeu. Pentru teologia poporului ales el nu avea nici strălucire, nici frumusețe; nu se potrivea în construcția doctrinală a sanctuarului lor.

Nu este greu să ne imaginăm cu câtă pasiune, ardoare și speranță urmăreau lumile necăzute, heruvimii și serafimii, descoperirea, recuperarea și fructificarea luminii orbitoare aflate în formula lui Isaia.

Ne-am fi așteptat ca formula să fie recuperată de sub gunoiul erorilor de un savant, de un cărturar, de un păzitor al legii. Nu era aceasta misiunea lor slăvită, menirea și înalta chemare pentru care erau onorați de popor?

Dar nu s-a întâmplat așa, ceea ce a avut consecințe dramatice pentru o foarte mare parte a aceluia popor.

Mărgăritarul a fost recuperat de un membru oarecare, un anonim din marea gloată, un suflet de care nu știuse nimeni nimic până în acel moment de mare răscruce. Ștefan. Diaconul. Martirul. Omorât pentru că a înțeles, pentru prima oară în istoria poporului ales, profunda semnificație a formulei lui Isaia: „Cel Preaînalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești” (Fapte 7:48).

Când a pășit, în acea dimineață, în sala de tribunal a Sinedriului, tânărul rabin Saul nu bănuia că va fi doborât la pământ, și teologia lui făcută vraise, de un pasaj obscur al Scripturii în care el era expert. Nici nu-i trecea prin cap că va intra în coliziune frontală cu taina veacurilor, cu scopul etern al lui Dumnezeu, cu hypostasis, legământul cel veșnic.

Mojicul din fața lui, nemernicul care-și permitea să tulbure poporul cu prostiile lui, acest vagabond teologic, acest habarnist obraznic și lipsit de eleganță, n-avea nicio șansă în fața retoricii de diamant a campionului doctrinal, marele Goliat al Sinedriului. „Calea” lui nu era decât o uliță nenorocită, în comparație cu autostrada întemeiată de Moise, și Saul considera că procesul din acea zi va fi o simplă plimbare prin parc.

Mojicul și vagabondul avea însă un mic secret, o pietricică culeasă din râul care izvorăște din scaunul de domnie din Sanctuar (Apoc 22:1), râu care urma să se deschidă odată „pentru păcat și nelegiuire” (Zah 13:1). Avea în buzunar mărgăritarul de mare preț, recuperat de sub gunoiul erorilor. Deținea secretul pietrei din capul unghiului, piatră de care zidarii din Sinedriu se poticneau la fiecare pas.

Declarația lui Ștefan că „Dumnezeu nu locuiește” l-a lovit pe Saul direct în frunte. În fruntea aceea de aramă care se împotriva lumii. Sigur, Ștefan nu citase cu precizie pe Isaia. Formula exprimată de el în Sinedriu era un rezumat, o concluzie obținută prin deducție, și nu este greu de înțeles că fraților li se părea cu totul scoasă din context. Nu aveau o explicație pentru strălucirea feței lui Ștefan, și sigur nu s-au gândit atunci la strălucirea feței lui Moise și groaza poporului în fața aceluia fenomen ciudat. Nu înțelegeau că repetă istoria, de data aceasta cu o furie și o cruzime inexplicabilă.

Noi știm astăzi că slava de pe fețele lor avea aceeași origine, și provenea din admirarea scopului etern al lui Dumnezeu, descoperit magnific sub ochii lor. Moise privise metafora, iar Ștefan împlinirea ei. Ambele slăvite, cea din urmă cu mult mai glorioasă decât prima (2 Cor 3:7-11). Din această perspectivă, Ștefan trebuia să fie infinit mai prețuit în acel popor decât Moise. Dar l-au omorât, din ură necunoscută pentru acea slavă care strălucea pe fața lui.

Strălucirea formulei lui Isaia s-a înfipt adânc în plexul solar al inimii firești a lui Saul, aflată în vrăjmășie cu Dumnezeu. A plecat acasă năucit complet, hăituit de otrava ereticului. Îi vâjâia capul de ecoul asurzitor al declarației că „Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești.” Declarația profetului Isaia demola piesă cu piesă capodopera teologică a savantului Saul din Tars, lovind cu puterea unui taifun tot eșafodajul minuțios al economiei iudaice, ridicat cu sudoare și chin sufletesc de pleiadele de rabini străluciți ai poporului ales.

Din ruinele lui a răsărit marele apostol Pavel. De sub gunoiul erorilor a fost recuperat giuvaerul evangheliei, campionul tainei lui Dumnezeu descoperită în trup păcătos. Isaia 66:1-2 a făcut din Saul „slujitorul unui legământ nou” (2 Cor 3:6).

Dacă atunci când așternea pe hârtie superba declarație din DA 161 ar fi înțeles Ellen White consecințele ei directe, mâna i-ar fi tremurat de o așa profundă emoție încât nici n-ar mai fi reușit să o scrie corect. Ea formula acolo, în taina contopirii dintre divin și uman, dintre gândurile omului și gândul lui

Dumnezeu, ecuația care urmează să producă apariția Miresei lui Hristos, cea care va pune punct final mării controverse: „Scopul etern al lui Dumnezeu a fost să locuiască...”

Această piatră de mare preț a zăcut și ea sub molozul erorilor ani de zile. Nimeni nu a fost fascinat de strălucirea ei, nimeni nu i-a văzut locul unic în capodopera Sanctuarului adventist. Publicată în cea mai prestigioasă carte a denominațiunii, pe care chiar dușmanii o salută cu respect, ecuația scopului etern al lui Dumnezeu a trecut neobservată de savanții adventiști. Nimeni nu i-a dat importanță, nimeni nu a intuit locul ei proeminent, esențial, în eșafodajul întregii solii îngerești.

La prima vedere, la o citire superficială, formula pare lipsită de orice merit. Când înțelegem însă că ea reprezintă cheia care deschide ușa dinăuntru a Sanctuarului, care permite accesul spre sala de Nuntă a Împăratului, avem imediat răspunsul la bâjbâielile de un secol ale bisericii rămășiței.

Isaia 66 și DA 161 sunt verigile de aur ale lanțului care leagă divorțul din Eden de Nunta din Apocalipsa. În Eden, Dumnezeu a fost alungat din locuința Lui, iar Isaia spune bisericii că nu este posibilă reconcilierea propusă de ea, adică o casă din piatră rece. Șekina nu poate locui în temple făcute de mâini omenești.

Ca să poată avea loc Nunta din Apocalipsa, Dumnezeu trebuie să fie primit înapoi în templul inimii, iar DA 161 tocmai aceasta spune, că scopul etern al lui Dumnezeu a fost, este și va fi, să locuiască în templele făcute de mâna Sa. Natura umană și natura divină trebuiesc aduse din nou împreună. Comoara nemaipomenită, Șekina, trebuie să se întoarcă în vasele slabe de lut din care a fost alungată în Eden. Omenescul unit cu divinul nu comite păcat. Aceasta a fost demonstrația făcută de Dumnezeu în Hristos, când a venit să ne descopere scopul Său etern în creațiune.

Noi am rupt aceste două verigi de aur, iar praful s-a așternut peste isprava noastră. Acum ne învârtim în loc și nimeni nu mai înțelege ce se întâmplă. În haosul creat, testăm orbește orice soluție, poate s-o nimeri să legăm cumva eșecul din Eden de glorioasa soluție din Apocalipsa.

Am strigat la urechile lui Dumnezeu cu 16 milioane de voci, dar vuietul nostru colectiv n-a reușit să treacă de ionosferă. Vrem puterea ploii târzii fără să fim dispuși să ne asumăm efectele furtunii, așa cum a făcut Ștefan. Visăm la ospățul Nunții Mielului, dar nu ne pasă că domnișoara Laodicea n-are chef de căsnicie și cămin, că s-a emancipat și vrea să se descurce pe cont propriu. Are impresia că face carieră aici, în valea umbrei morții, și că va fi satisfăcută cu o „relație” pasageră cu Hristos, fără niciun angajament serios.

Încercăm să legăm o „relație” cu Hristos, deși „bărbatul,” omul cel vechi, nu este mort nicidecum. El doar preferă această ciudată relație de promiscuitate, la umbra căreia își face de cap în numele evlaviei.

Dar așa cum formula lui Isaia a dat naștere apostolului Pavel, tot așa formula lui Ellen White va da naștere Miresei lui Hristos. Așa cum savantul inchizitor Saul s-a metamorfozat în marele apostol Pavel la impactul cu ecuația lui Isaia, la fel de miraculos naiva, mironosita și capricioasa noastră domnișoară va părăsi fumurile de vedetă la impactul cu ecuația lui Ellen White.

Tot ce trebuie este un alt Ștefan colectiv care să strige în Sinedriul nostru modern că scopul etern al lui Dumnezeu este acela de a locui „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Cu orice risc și fără teamă de consecințe. Doar astfel își va întinde aripile cel de-al treilea înger peste orizontul destul de sumbru al conștiinței adventiste.

De aceea credem că a sosit timpul ca poștașii Împăratului să-și ia în spate geanta cu invitațiile la nuntă și să bată cetățile noastre denominaționale, oriunde providența deschide calea.

O profeție stă de peste 120 de ani neîmplinită, și ne așteaptă: „Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră.”

O ecuație stă, netestată și ignorată, în laboratoarele bisericii rămășiței: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

Slava care a însoțit formula lui Isaia însoțește și formula lui Ellen White. Tot ce așteaptă Șekina este să găsească fețe pe care să strălucească. Sunteți gata?